

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **X. X.**, narozený dne X
t.č. v X
sídlem X
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 1. 2023, č.j. KRPA-4446-13/ČJ-2023-000022-ZZC

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

1. Žalobce se žalobou podanou žalovanému a postoupenou Městskému soudu v Praze dne 23. 1. 2023 domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „žalovaný“), jímž bylo podle ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění, přičemž doba zajištění byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce nezpochybňoval, že žalobci bylo v minulosti uloženo správní vyhoštění (ze dne 20. 2. 2022), které nabylo právní moci a vykonatelnosti, přičemž žalobce o této skutečnosti věděl a z České republiky nevycestoval. Žalobce namítal, že výše uvedené skutečnosti však nejsou jediným předpokladem pro zajištění cizince za účelem správního vyhoštění, maření správního rozhodnutí samo o sobě nestačí, musí být učiněna též úvaha, zda je tento postup vhodný a nezbytný, nestačí odůvodnění paušálního rázu. Měl za to, že napadené rozhodnutí se k jednotlivým institutům dle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců vyjadřuje velice povrchně, nezohledňuje individuální situaci žalobce, pouze rekapituluje existenci protiprávního stavu, který však sám o sobě není důvodem pro nevyužití tohoto institutu, dále žalovaný pouze konstatuje, že je přesvědčen o vhodnosti zásahu do práv cizince. Zajištění je mimořádným opatřením, jde o zásah do ústavně zaručené osobní svobody člověka, je nutné vždy zkoumat, zda je takový postup nezbytný a zda nelze užít méně postihující opatření, odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 9 As 5/2010. Toto platí pro všechny instituty zajištění dle zákona o pobytu cizinců i dle zákona o azylu. Žalovaný však tuto svojí povinnost nereflektoval, neuvedl vyčerpávající zdůvodnění, proč nebylo možné přistoupit k použití mírnějších opatření. Zajištění je fakultativním opatřením a je nepřípustné, pokud je možné účelu zajištění (resp. správního vyhoštění) dosáhnout. Poukázal na zásadu proporcionality podle § 2 odst. 3 správního řádu. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a žalobci byla přiznána náhrada nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný k žalobě uvedl, že zajištění žalobce na základě napadeného rozhodnutí bylo ukončeno dne 13. 1. 2023, neboť Ministerstvo vnitra dne 12. 1. 2023 rozhodlo o zajištění žalobce jako žadatele o mezinárodní ochranu dle § 46a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, žádost o mezinárodní ochranu byla podána dne X. 2023. Dále poukázal na to, že podmínky dle ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců byly naplněny, rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 20. 2. 2022 nabylo právní moci, žalobce v soudním přezkumu neuspěl, dne 15. 6. 2022 mu uplynula doba stanovená k vycestování a od 16. 6. 2022 je rozhodnutí vykonatelné a žalobce je veden v evidenci nežádoucích osob, z území přesto nevycestoval, zdržoval se zde bez pobytového oprávnění, čímž mařil výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, a to až do 2. 1. 2023, kdy byl zadržen policií.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

4. Měl za to, že se neodchýlil z limitu diskrečního potenciálu a jasně a konkrétně svůj výrok odůvodnil, uložení zvláštních opatření za účelem vycestování by nebylo dostatečné pro naplnění cíle řízení, kterým je realizace správního vyhoštění. K žalobním námitkám poukázal na strany 5-7 napadeného rozhodnutí, kde dostatečně definoval, proč nebylo přistoupeno k mírnějším opatřením dle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců, volba mírnějších opatření než je zajištění, je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci správního vyhoštění a není důvodná obava, že se bude vyhýbat jeho případnému výkonu. Pokud je zde důvodná obava, že cizinec bude případný výkon správního vyhoštění mařit nebo se mu vyhýbat, což nejčastěji bude vyplývat z dosavadního jednání cizince, nelze podle § 123b odst. 3 zvláštní opatření uložit a přistoupí se přímo k jeho zajištění. Žalovaný po zhodnocení dosavadního chování žalobce a s ohledem na jeho pobytovou historii shledal v jeho případě důvodnou obavu, že výkon správního vyhoštění bude z jeho strany zmařen, a proto nemohl mírnější prostředky použít, poukázal na usnesení Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 28. 2. 2017 č.j. 5 Azs 20/2016-38.
5. Uvedl, že aplikace zvláštních opatření je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat a neexistuje důvodná obava, že by se výkonu správního vyhoštění vyhýbal (objektivní složka) (k tomu viz rozsudek NSS ze dne 16. 3. 2016 č.j. 10 Azs 39/2016, absence důvodné obavy je nezbytným předpokladem pro uložení zvláštního opatření. U žalobce absentovala jak objektivní, tak subjektivní složka, uložení těchto opatření tak bylo v podstatě vyloučeno, žalovaný jasně vyjádřil, proč považoval uložení zvláštních opatření za nemožné (subjektivní složka) i za neúčelné (objektivní složka). Popis dosavadního jednání žalobce není sám o sobě důvodem, proč žalovaný přistoupil k zajištění žalobce, aniž by užil mírnější opatření, ale je důležitým podkladem pro posouzení otázky, zda v konkrétním případě existuje důvodná obava, že by se cizinec dále vyhýbal výkonu správního vyhoštění. Rovněž uvedl, že vycházel ze své rozhodovací praxe, kdy ze společných znaků projednávaných případů lze nalézt vodítka k běžné praxi rozhodování obdobným či stejným způsobem v určitých věcech, stejně tak tomu bylo i v případě žalobce, který vědomě a úmyslně nerespektuje povinnosti jemu uložené, prokazatelně porušil právní předpisy ČR, je veden v evidenci nežádoucích osob. Navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

6. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 2. 1. 2023 byl hlídkou Policie ČR při provádění pobytové kontroly ztotožněn žalobce podle biometrického cestovního pasu, státní příslušnost X, u kterého vzniklo podezření, že se na území ČR nachází neoprávněně, je veden v evidenci nežádoucích osob od 19. 4. 2022 do 17. 6. 2023, žaloba proti rozhodnutí o správním vyhoštění byla zamítnuta, následně byl policií zajištěn.
7. Dne 20. 2. 2022 bylo žalovaným vydáno rozhodnutí (které nabylo právní moci dne 19. 4. 2022), kterým bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba 1 roku, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, doba k vycestování byla stanovena do 20 od nabytí právní moci rozhodnutí, a to na základě skutečnosti, že na území ČR pobýval v období od 21. 5. 2021 do 20. 2. 2022 bez oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Bylo zjištěno, že žalobce přicestoval do schengenského

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

prostoru dne 20. 2. 2021 za práci, následně zde pobýval 90 dnů, tento limit překročil a od 21. 5. 2021 byl jeho pobyt neoprávněný, nenahlásil svou adresu, pracoval bez pracovního povolení. Toto rozhodnutí bylo potvrzeno rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 19. 4. 2022 č.j. CPR-8324-2/ČJ-2022-930310-V241. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 2. 6. 2022 č.j. 2 A 21/2022-22, který nabyl právní moci dne 3. 6. 2022, byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce.

8. Žalobce dne 3. 1. 2023 do protokolu o podání vysvětlení uvedl, že je státním příslušníkem X, věděl o tom, jak dopadlo řízení o odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění, je to tak dva roky, co přicestoval do ČR, přijel za práci, povolení na práci neměl a nemá, pracuje na stavbách, ale nemá smlouvu, peníze dostává na ruku, v ČR nemá žádnou adresu, nemá zdravotní pojištění, taky není nikde přihlášen k pobytu, je ubytován na X, kde platí za postel 5 600 Kč, ale smlouvu nemá, k pobytu se nikdy nepřihlásil, nemá žádné povolení k pobytu, ani o něj nežádal, byl si vědom svého neoprávněného jednání v souvislosti s jeho neoprávněným pobytem na území ČR, nic pro legalizaci svého pobytu neudělal, pro své vycestování od 20. 2. 2022 nic neučinil, finance si zajišťuje prací na stavbě, disponuje částkou 1 416 Kč, jinak nemá nic, čeká na zaplacení za práci. Na dotaz k možnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování uvedl, že nemá žádnou finanční hotovost, jen tu, co uvedl, k pobytu není nikde přihlášen, je ubytován na X, ale adresu nezná. V ČR má pouze syna, který sem přicestoval asi před dvěma týdny a pracuje se žalobcem na stavbách, povolení také nemá, jinak žalobce v ČR nemá žádné osobní ani jiné vazby, nemá problém odjet, v X mu nic nehrozí, nevycestoval z důvodu, že si tu našel práci.
9. V napadeném rozhodnutí ze dne 3. 1. 2023 žalovaný shrnul skutkové okolnosti neoprávněného pobytu žalobce na území ČR a průběh řízení o správním vyhoštění, kdy toto rozhodnutí se stalo vykonatelné od 16. 6. 2022, žalobce od tohoto data maří rozhodnutí o správním vyhoštění do dne 2. 1. 2023, dále bylo shrnuto vysvětlení žalobce. Vyhodnotil individuální okolnosti případu žalobce, který přicestoval s cílem práce, na kterou však neměl oprávnění, pobývá v ČR již dva roky v podstatě jako turista, nemá žádné pobytové oprávnění, řeší si pobytovou otázku po svém, vědomě překračuje oprávněný pobyt, ve stanovené době nevycestoval, z jeho jednání je zjevné, že dobrovolně vycestovat nehodlá, nemá žádné pracovní povolení ani zdravotní pojištění, k pobytu se nepřihlašuje, z toho dovedl nebezpečí, že opětovně zmaří výkon správního vyhoštění. Na základě toho přistoupil k zajištění, obsáhle se zabýval možnostmi uložení zvláštních opatření za účelem vycestování (viz strany 4 – 8), avšak tato opatření vyhodnotil jako zřejmě neúčinná s ohledem na výše uvedené, poukázal na to, že žalobce vědomě jedná v rozporu s právními předpisy ČR, opakovaně porušuje zákon o pobytu cizinců, ničeho nedbá a opakovaně se nechává zaměstnávat za úplatu, pobývá zde neoprávněně, dobrovolně vycestovat nehodlá, je nebezpečí, že by nadále mařil výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Zabýval se možnostmi dle § 123b písm. a)- d) zákona o pobytu cizinců, avšak tato opatření vyhodnotil jako nedostačující, neboť žalobce na území ČR nemá žádný povolený pobyt, pobývá zde přesto, že je veden jako nežádoucí osoba, bydlí na místě, jehož adresu ani nezná, není nikde přihlášen, na ubytování není nijak vázán a může ho kdykoli opustit, nemá zde žádný majetek, na policii se sám nepřihlásil, nedisponuje finanční hotovostí, pouze částkou 1 416 Kč, kterou však ani jako záruku nenabídl, ani by taková částka nebyla dostatečná,

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

v ČR se nenachází žádná osoba, která by za něj mohla složit finanční záruku, opakovaně porušuje právní předpisy, jeho dobrovolné vycestování z ČR nelze očekávat, pobývá na adrese, kterou nezná, není ani jasné, že tam pobývá.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

10. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, jelikož účastníci řízení projednání věci při ústním jednání nepožadovali a soud nepovažuje nařízení ústního jednání za nezbytné.
11. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.*
13. Podle § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců *o druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování rozhoduje policie. Při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložení neohroží výkon správního vyhoštění, a přiblíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.*
14. Žalobce nezpochybňuje, že o jeho správním vyhoštění bylo pravomocně rozhodnuto a že ve stanovené době z území nevycestoval. Domnívá se však, že mohlo být přistoupeno k uložení zvláštních opatření za účelem vycestování, v tomto smyslu nepovažuje rozhodnutí za dostatečně odůvodněné.
15. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců jsou zvláštními opatřeními za účelem vycestování cizince z území: a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým nebo trvalým pobytem na území, c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.
16. Zvláštní opatření za účelem vycestování představují alternativní řešení s cílem minimalizace omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51). Užití těchto mírnějších

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

opatření předpokládá, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci, bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí a že neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Možnost aplikace tohoto opatření nutně závisí také na důvodu zajištění. Základním pravidlem je, že uložení zvláštního opatření nesmí ohrozit výkon vycestování cizince (§ 123b odst. 4 věta druhá zákona o pobytu cizinců; čl. 15 odst. 1 a bod 16 odůvodnění návratové směrnice vychází z dostatečné účinnosti mírnějších donucovacích opatření); toto ohrožení bude typově různé v typově odlišných případech důvodů zajištění. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že uložení zvláštního opatření nepostačuje, je povinen svůj závěr přezkoumatelným způsobem odůvodnit.

17. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38, bod 36, závisí možnost aplikace zvláštního opatření na typovém důvodu zajištění. Ani u důvodu zajištění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců není vždy vyloučena možnost použití zvláštního opatření. Přestože „v takovýchto případech bude volba zajištění pravidlem, i zde je nutno vždy zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince).“ K tomu srov. též rozsudek NSS ze dne 22. 8. 2022, č.j. 5 Azs 390/2020-35. Posouzení, zda správní orgán přistoupí k uložení zvláštního opatření, nezahrnuje pouze subjektivní postoj cizince, zda by byl schopen a ochoten se danému opatření podrobit, ale předpokládá objektivní hodnocení celkové situace správním orgánem, na kterém leží odpovědnost rozhodnout, zda uložené opatření splní svůj účel. Vedle toho, že správní orgán musí uvedenou úvahu učinit, musí ji také promítnout do odůvodnění svého rozhodnutí (srov. rozsudky ze dne 21. 3. 2012, č. j. 1 As 11/2012 – 74, ze dne 18. 10. 2012, č. j. 7 As 107/2012 – 40, nebo ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 – 51). Jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 12. 10. 2016, čj. 10 Azs 102/2016-56, uložení mírnějšího opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je vázáno na předpoklad, že cizinec bude schopen plnit povinnosti z něj plynoucí (*subjektivní složka*), a zároveň neexistuje důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon správního vyhoštění (*objektivní složka*); nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu je samostatným důvodem pro závěr, že nepostačuje uložit zvláštní opatření za účelem vycestování.
18. K žalobním námitkám soud uvádí, že žalovaný se v rozhodnutí možnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců velmi podrobně zabýval (na stranách 4 - 8 napadeného rozhodnutí), a to včetně jednotlivých alternativ dle písm. a) – d) předmětného ust. § 123b, při jejich hodnocení vyšel z konkrétních skutečností týkajících se situace žalobce, které zjistil ve správním řízení a v průběhu pohovoru (podání vysvětlení). Přitom nevycházel pouze z toho, že žalobci bylo v minulosti uloženo správní vyhoštění a ve stanovené lhůtě nevycestoval, nelze souhlasit s tím, že by žalovaný nevyužití zvláštních opatření odůvodnil pouhou rekapitulací protiprávního stavu.
19. Soud má za to, že posouzení možnosti uložení mírnějších opatření je dostatečně odůvodněné a není nijak paušalizované, žalovaný zde pečlivě přihlédl k individuálním

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

aspektům případu žalobce. Vzal tak v úvahu zejména skutečnosti, že žalobce v ČR opakovaně úmyslně porušuje právní předpisy včetně zákona o pobytu cizinců, nemá v ČR žádnou hlášenou adresu, bydlí na místě, jehož adresu ani nezná a k tomuto místu není nijak vázán, na území ČR nemá povolení k pobytu ani zdravotní pojištění, pracuje zde dlouhodobě bez pracovního povolení, nedisponuje dostatečnou finanční hotovostí, ani ke složení finanční záruky, do doby vydání napadeného rozhodnutí nebyla žádná finanční záruka nabídnuta, není ani osoba, která by za něj mohla finanční záruku složit, žalobce nemá v ČR žádné osobní, ani jiné vazby. Žalovaný tak dostal výše uvedeným judikatorním požadavkům, neboť zhodnotil osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince). Na základě toho nepovažoval za očekávatelné, že by žalobce řádně plnil povinnosti mu uložené. Soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že za této situace uložení zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců nepřicházelo v úvahu, nebyla splněna ani subjektivní, ani objektivní složka, byla zde dána důvodná obava, že by uložním zvláštního opatření byl ohrožen výkon správního vyhoštění.

20. Z výše uvedeného je zřejmé, že v daném případě není dána jakákoli okolnost, která by svědčila pro možnost uložení mírnějších opatření, nic nenasvědčovalo možné snaze žalobce spolupracovat s orgány České republiky a neohrozit výkon správního vyhoštění. Žalobce na žádnou takovou okolnost neupozornil ani v žalobě, jeho námitky jsou veskrze obecné, žalovanému sice vytýkal nedostatečné odůvodnění v souvislosti s neuložením zvláštních opatření za účelem vycestování, ale neuvedl již žádné konkrétní argumenty, pro které by žalovaný měl k takovým alternativním opatřením přistoupit.
21. S ohledem na výše uvedené závěry soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a proto žalobu dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
22. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 25. ledna 2023

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.